

enstemmigt fastslog, at Saddam Hussein havde krænket, ikke overholdt, forbrudt sig mod en stribe af de resolutioner, der var blevet vedtaget af FN's Sikkerhedsråd i løbet af 1990'erne.

Søren Søndergaard (EL):

Jeg forstod vel nærmest på statsministeren, at statsministeren erkendte, at det var en fejl, at statsministeren havde udtalt sig sådan, fordi der netop ikke var tale om, at Irak havde fortsat sit atomvåbenprogram.

Men det, der sådan kan undre almindelige mennesker, er, at statsministeren sidder med en rapport i hånden fra Det Internationale Atomenergiagentur, hvor de klart og tydeligt siger, at der ikke er fundet noget som helst, som indikerer, at der er et atomvåbenprogram i gang; det sidder statsministeren med i den ene hånd. I den anden hånd sidder statsministeren med en rapport fra Forsvarets Efterretningstjeneste, hvor der står: Selv hvis de internationale sanktioner brydes eller hæves, vil det tage mindst 5 år at producere de nødvendige materialer til at producere atomvåben.

Umiddelbart efter, at statsministeren sidder med den ene rapport i den ene hånd og den anden rapport i den anden hånd, går statsministeren ud og siger, at der er en risiko for, at Saddam Hussein vil få atomvåben.

Altså helt ærligt, hvordan hænger det sammen? Kan statsministeren ikke delagtiggøre os andre i, hvad der foregår inde i statsministerens hoved, når han udlægger to klokkeklare rapporter på den måde over for den danske befolkning?

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):
Den taletid, jeg i henhold til forretningsordenen er tildelt her, rækker ikke til at forklare, hvad der rører sig inde i mit hoved.

Villy Søvnald (SF):

Jeg vil spørge statsministeren, om han i dag fortryder. Jeg ved, at det er en øvelse, der ikke er den letteste for statsministeren. Men fortryder statsministeren i dag, at han kom til at bruge atomvåbenargumentet og kom til unødigt at fejlinformere Folketinget og offentligheden og måske også unødigt kom til at opskræmme en befolkning, som jo må tro, at når statsministeren siger det, har han en vis begrundelse for det?

Jeg spørger også, fordi selv USA, statsministerens tætteste allierede i den her verden, indrømmer officielt, at man tog fejl i atomvåbenar-

gumentet, og derfor tror jeg, at statsministeren uden at blive udsat for nogen som helst ubehageligheder fra USA kan indrømme det samme. Kan statsministeren ikke få sig selv til at sige: Beklager, jeg kom til at misinformere Folketinget?

Det her er ikke et forsvar for Saddam Hussein, det er et forsøg på at finde ud af statsministerens forhold til sandheden og ikke, hvad der i øvrigt foregår inde i statsministerens hoved, for der er jeg enig, det tror jeg er alt for omfattende.

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Mig bekendt har jeg ikke udtalt mig om atomvåben her i Folketingssalen.

Jeg kan i det hele taget kun gentage, hvad jeg allerede har sagt. Jeg har ikke mere at tilføje.

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg tror, det er rigtigt, hvad statsministeren lige oplyste, nemlig at hverken statsministeren eller hans regering gav Folketinget den information, som statsministeren efterfølgende gav til pressen og befolkningen, nemlig påstanden om, at der var risiko for atomvåben.

Kl. 14.45

Finder statsministeren ikke, at det er overordentlig besynderligt, at netop det argument skulle forbeholdes et pressemøde, men ikke videregives til Folketinget? Og hvad er årsagen til, at det ikke blev videregivet til Folketinget? Kan der tænkes en anden årsag, end at udenrigsministeren var klar over, at den gik altså ikke, den var ganske enkelt for tyk, den ville pådrage ham et ministeransvar, og derfor holdt han den tilbage? Men det gjorde statsministeren ikke efterfølgende, og hvorfor gjorde statsministeren ikke det efterfølgende? For da var det ikke over for Folketinget, da var det over for pressen, og der gælder ministeransvarlighedsloven ikke, når der bevidst gives ukorrekte oplysninger.

Kan statsministeren tilbagevise den påstand, jeg her kommer med?

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Ja, fuldstændig. Der er en meget naturlig forklaring på det, og den er – og nu siger jeg det for hundrede syttende gang mindst – at regeringens grundlag for at deltage i krigen mod Saddam Hussein var Saddam Husseins manglende samarbejde med FN's Sikkerhedsråd. Det var det, et flertal i Folketinget tilsluttede sig, og derfor er